

KATOLICKI UNIWERSYTET LUBELSKI JANA PAWŁA II
REKTOR

Al. Raławickie 14; 20-950 Lublin; tel. 81 445-41-20, fax 81 445-41-23; e-mail:
rektorat@kul.lublin.pl

Chrystus – Wychowawca

„Chrystus zmartwychwstał, jak zapowiedział, radujmy się wszyscy,
ponieważ króluje na wieki. Alleluja!”

Drodzy Przyjaciele Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II

Zachęcenie słowami antyfony mszalnej pozostajemy w atmosferze radości ze zmartwychwstania Chrystusa. Święta Wielkanocne są wielką proklamacją prawdy o Bogu, który nie zostawia człowieka w nędzy i lęku, ale „wszystko czyni nowe”, bo kocha człowieka niepojętą miłością Ojca pełnego miłosierdzia. Uświadamiamy sobie, że Zmartwychwstanie jest wydarzeniem, które zmienia historię świata i człowieka. W wydarzeniu paschalnym zawarta jest prawda o stworzeniu człowieka przez Boga i na Jego obraz; objawia się prawda o losie człowieka, okaleczonego przez grzech, a jednocześnie objawia się prawda o miłości Boga, który Syna swego dał, aby człowiek miał życie wieczne.

Prawdy o zmartwychwstaniu Jezusa nie mogło zagłuszyć faryzejskie kłamstwo rozsiewane przez strażników Grobu Pańskiego. Potwierdził ją sam Jezus Chrystus, kiedy po Zmartwychwstaniu rozmawiał z niewiastami; kiedy przyłączył się do uczniów idących do Emaus i łamał dla nich chleb; kiedy stanął pośród apostołów i po cudownym połowie ryb, przygotował dla nich posiłek; kiedy wątpiacemu Tomaszowi pozwolił się dotknąć i powiedział: „błogosławieni, którzy nie widzieli, a uwierzyli”. W dniu Pięćdziesiąticy św. Piotr Apostoł miał więc podstawy, aby przemawiając do Judejczyków, stwierdzić, że Jezusa Nazarejczyka, przybitego do krzyża rękoma bezbożnych, „wskrzesał Bóg, a my wszyscy jesteśmy tego świadkami” (Dz. Ap. 2, 32).

Prawdę o zmartwychwstaniu Chrystusa potwierdzają przykładem własnego życia chrześcijanie wszystkich wieków: ci prześladowani przez rzymskich cesarzy, ci z czasów zbrodniczych totalitarnych ideologii i ci, którzy teraz, prawie na naszych oczach, są prześladowani lub giną za wiarę w Korei Północnej, w Iranie, w Afganistanie, w Nigerii czy w Pakistanie. Ta prawda to podstawa naszej wiary. Pozwala żyć nadzieją, że my także kiedyś zmartwychwstaniemy.

Zmartwychwstały Chrystus oczekuje od nas, żyjących w trzecim tysiącleciu, że będziemy jego wiernymi uczniami, ludźmi o dobrze ukształtowanym sumieniu, którzy wiarę oraz miłość Boga i bliźniego odważnie i konsekwentnie przełożą na swoje postawy w codziennym życiu osobistym, rodzinnym i społecznym. Naszym zadaniem jest budowanie Królestwa Bożego w nas samych i w naszym otoczeniu. Łatwo jest obwiniać współmałżonka, przełożonych, księży czy polityków, ale trudniej dostrzec zaniedbania i błędy we własnym postępowaniu i w postępowaniu osób z bliskiego nam środowiska. Ubolewając nad jakością życia publicznego, oburzając się na wulgarne wypowiedzi i język debat politycznych, mając zastrzeżenia do obiektywności i sposobów prowadzenia relacji medialnych, coraz wyraźniej dostrzegamy, że zagraża nam przede wszystkim kryzys autentycznych wartości. Dostrzegamy konieczną i pilną potrzebę wychowywania dzieci i młodzieży do prawdy i miłości, aby Kościołowi i Ojczyźnie przygotować dobrych chrześcijan i uczciwych obywateli. Ojciec św. Benedykt XVI powie: „Poświęcanie uwagi światu młodzieży, umiejętność słuchania jej i doceniania jest nie tylko szansą, ale podstawowym obowiązkiem całego społeczeństwa, w perspektywie budowy przyszłości opartej na sprawiedliwości i pokoju” (Orędzie na ŚDP 2012).

Wszyscy jesteśmy wychowawcami, ale wzorem dla nas jest Jezus Chrystus: Ten, który uczniom przypomina, aby stawali się jako dzieci; Ten, który wyrzaca stoły bankierom, by z domu Ojca nie czynili targowiska; Ten,

który mówi do niewiasty: idź i nie grzesz więcej; Ten sam Jezus Chrystus, który po Zmartwychwstaniu ukazuje się uczniom idącym do Emaus.

W obrazie drogi do Emaus możemy odczytać istotne elementy stylu wychowawczego Jezusa Chrystusa. Wychowawca przyłącza się do uczniów. To On ich szuka, to On czyni pierwszy krok, a poprzez pytanie, nawiązuje rozmowę, która przekształca się w serdeczny dialog. Wychowawca towarzyszy im w drodze; jest z nimi; z uwagą słucha ich wypowiedzi; okazuje im swoją życzliwość; zdobywa ich zaufanie i dopiero wtedy naucza. Niespokojne i zatrwożone dotąd serca uczniów wypełniają się pokojem, kiedy „zaczynając od Mojżesza poprzez wszystkich proroków wykladał im, co we wszystkich Pismach odnosiło się do Niego” (Łk 24, 27). Ich serca zaczynają płonąć z miłości, bo ten Nieznajomy – Wychowawca głosi słowa dające życie i nadzieję. Uczniowie potrafią odróżnić słowa wypowiedziane z głębokim przekonaniem, z serca płynące, od okrągłych i pustych formułek. Okazują swoją wdzięczność. Pragną, by został z nimi. „On okazywał, jakoby miał iść dalej”. Jednak znajduje dla nich czas. Przyjmuje zaproszenie na wieczerzę, tworzy z nimi wspólnotę, by połamać się chlebem, by nakarmić ich własnym Ciałem i Krwią. Poznali Go „przy łamaniu chleba”.

Drodzy Rodzice i Wychowawcy! Spotkanie zmartwychwstałego Chrystusa z uczniami na drodze do Emaus uświadamia i przypomina, że z Jego stylu wychowawczego winniśmy brać wzór naszej pracy z dziećmi i młodzieżą, naszego o nich zatroskania. Czy ich szukamy? Czy z uwagą wystuchujemy? Czy mamy dla nich czas? Czy głosimy słowa dające życie i nadzieję? Czy razem z nimi, we wspólnocie idziemy, by połamać się chlebem, aby Go poznali, aby poznali zmartwychwstałego Chrystusa, który daje życie wieczne?

Chrystusowy styl wychowawczy prezentował nasz długoletni Profesor i Patron Błogosławiony Jan Paweł II. Wtedy, gdy apelował do młodzieży: „Musicie od siebie wymagać, nawet gdyby inni od Was nie wymagali”, jak i wtedy, gdy budził nadzieję, dodawał odwagi i z głębi serca wołał: „Wy jesteście przyszłością świata! Wy jesteście nadzieją Kościoła! Wy jesteście moją nadzieją!” Jego wezwanie skierowane do nas 25 lat temu, aby Uniwersytet „służył prawdzie”, wciąż pozostaje dla nas aktualnym programem edukacji i formacji kolejnych pokoleń młodych ludzi. Relikwie bł. Jana Pawła II w naszym kościele akademickim ożywiają w całej wspólnotie uniwersyteckiej duchową obecność naszego Patrona wraz z Jego przekazem, że „człowieka nie można zrozumieć bez Chrystusa”. Pragniemy poszukiwać pełnej prawdy o człowieku, a więc takiej prawdy, która odkrywa się i realizuje dopiero w spotkaniu z Chrystusem – Odkupicielem człowieka. „Bez światła prawdy każdy człowiek prędzej czy później zwątpi w wartość własnego życia i relacji, które się na nie składają” (Benedykt XVI: Orędzie na SDP 2012). W obliczu bezkrytycznego pluralizmu i szumu medialnego, kiedy w dyskusjach często dla prawdy nie ma już miejsca, a liczą się tylko subiektywne opinie i odczucia, nasz Uniwersytet pragnie wychowywać młodzież do prawdy, do autentycznej wolności oraz do wytrwałego poszukiwania sprawiedliwości i pokoju. Pragniemy tak realizować wymagania formacji integralnej, aby wykształcenie młodego człowieka było wpisane w jego duchową i moralną dojrzałość oraz gotowość do służby Deo et Patriae (Bogu i Ojczyźnie).

Uniwersytet ma świadomość posiadania wielkiego humanistycznego i chrześcijańskiego dziedzictwa, którym dzieli się ze współczesnym światem, służąc wiernie Kościołowi. Jednocześnie mamy świadomość potrzeby odpowiadania na nowe wyzwania nauki, które domagają się wysokich kompetencji i odpowiedzialności w badaniach naukowych, gdyż tylko wtedy nauka będzie rzeczywiście służyć człowiekowi, a uniwersytet będzie służył prawdzie, wolności i życiu. W tym kontekście szczególnie cieszy dowartościowanie całej kulowskiej tradycji filozoficznej przez Polską Komisję Akredytacyjną, która kierunkowi filozofia przyznała ocenę wyróżniającą. Troszcząc się o poszerzenie oferty dydaktycznej dla kolejnych pokoleń młodzieży akademickiej nie zapominamy o wymiarze międzynarodowym, o czym świadczą kierunki studiów prowadzone w języku angielskim czy studia z kultury i języka chińskiego, które otwieramy we współpracy z uniwersytetami z Chin i Tajwanu. Z ofertą edukacyjną wchodzimy w środowiska kanadyjskie i amerykańskie, m.in. poprzez zorganizowanie Uniwersytetu Otwartego. Obecna w naszym środowisku wrażliwość na dobro i piękno potwierdzają nowe inicjatywy studenckich zespołów teatralnych czy kolejne laury sportowe zdobywane przez kulowskich sportowców. Godne podkreślenia są znaczące postępy w wydawaniu kolejnych tomów Encyklopedii Katolickiej oraz zainicjowanie edycji Opera Omnia Josepha Ratzingera. Wszechstronny rozwój Uniwersytetu widać także i po tym, że w ramach projektów unijnych realizujemy nowe inwestycje: gmach Biotechnologii, Interdyscyplinarne Centrum Badań Naukowych, Centrum Transferu Wiedzy „Collegium Egidianum” (ku czci naszego Założyciela – ks. Idziego Radziszewskiego) czy gmach Inżynierii Środowiska na Wydziale Zamiejscowym w Stalowej Woli. Te nowe obiekty uniwersyteckie, wraz z zagospodarowanym kampusem na Majdanku, pozwolą zdecydowanie poprawić infrastrukturę naukowo-dydaktyczną i badawczą dla studentów i kadry naukowej.

Wdzięczni Bogu za dotychczasową opiekę, wyrazamy także naszą wdzięczność tym wszystkim, którzy wspierają naszą Alma Mater modlitwą i pomocą materialną. Niech zmartwychwstały Chrystus umacnia, dodaje odwagi i budzi nadzieję, a Jego styl wychowawczy niech zawsze będzie punktem odniesienia dla naszej działalności na rzecz dzieci i młodzieży.

Ks. prof. dr hab. Stanisław Wilk, SDB
Rektor Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego
Jana Pawła II

Lublin, Wielkanoc 2012

Ofiary można wpłacać na konto:

Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II

Al. Raławickie 14, PL 20-950 Lublin

PKO BP 38 1020 3150 0000 3502 0002 8936

Pekao SA III O/Lublin 59 1240 2382 1111 0000 3926 2147